

Anul III, nr. 5, 2018

Ionuț Caragea

Calmul așteptării

să ai calmul așteptării
știind că poezia
oricum va veni
să-ți mângâie tâmplele
singurătății

să fii ca un vulcan
fumând liniștit
pipa păcii
cu cerul
sau ca un deșert
în care anotimpul verde
durează câteva clipe
de inspirație
înlăcrimată

să nu te grăbești niciunde
în căutarea cuvintelor
să nu scrii rime de dragul rimei
și nici metafore de dragul
metaforei
să nu-ți fie frică
de tăcerea abisului
acolo se coc pâinile agape
ale celor mai profunde
înțelesuri

să ai calmul așteptării
să fii ca o insulă
care-și oferă cuibul
păsărilor cu aripi
de foc celest

să fii ca o cutie poștală
în care scrisorile sunt puse
de stelele căzătoare
sau de poștașul curcubeu
trimis de însuși
Dumnezeu

să ai calmul așteptării
ca și cum poezia
ar fi ultima picătură
de nemurire din paharul
pe care nu te-nduri
să-l bei până la fund

fiindcă lumea
este încă a ta

Abis

noi din abis venim
și în abis trăim
și în abis ne-ntoarcem
când credem că murim
iar gândul o scânteie
și dragostea văpaie
ne luminează calea

abis, abis, abis
ești lacrimă și vis
ești sânge și eter
etern și efemer
ești vid atemporal
și dor transcendental

nu ponegriți abisul
acolo e răspunsul
la marile-ntrebări
acolo se conjugă
tot felul de-ntâmplări
acolo e salvarea
acolo e misterul
abisul este-o casă
mai mare decât cerul

abis, abis, abis
infern sau paradis?
depinde cum privim
și cum ne adâncim
depinde ce dorim
și cum le potrivim
depinde ce-am uitat
și ce mai vrem să știm

nu ponegriți abisul
acolo e ființa
ce râde în oglindă
cu brațele deschise
dorind să ne cuprindă
acolo e amorul
în starea cea mai pură
acolo este frigul
ce poate fi căldură

abis, abis, abis
ambiguu și precis
permis și interzis
te-aștern în manuscris
și fără compromis

eu te iubesc
abis

abis, abis, abis

Abisul metempsihozei

cea dintâi lacrimă
a singurătății
spală trupul neînsuflețit
al iubirii
preschimbate
în umbră

cuvintele sunt
ca niște degete blânde
cu care mângâi
tâmplele amintirilor

singurătatea
și nesfârșita ei
senzație de frig
și veșnica întrebare
fără răspuns

de ce?
de ce?

rătăcesc
prin abisul metempsihozei
fără să știu cine sunt
fără să știu
unde trebuie
să-mi ancoroz sufletul

mă cert cu Dumnezeu
împărțind clipa
ca un codru de pâine
și sunt mereu flămând
de imperiala sa revelație

vino înapoi și binecuvântează-
mă
cu prezența
cu miracolul poeziei
calcă-mă în picioare cu
perfecțiunea
și sădește-mi curcubeul
în inimă

încoronează-mi nefericirea
cu laurii unui sărut
fantomatic

fă-mă să-mi umplu absența
a ceea ce sunt